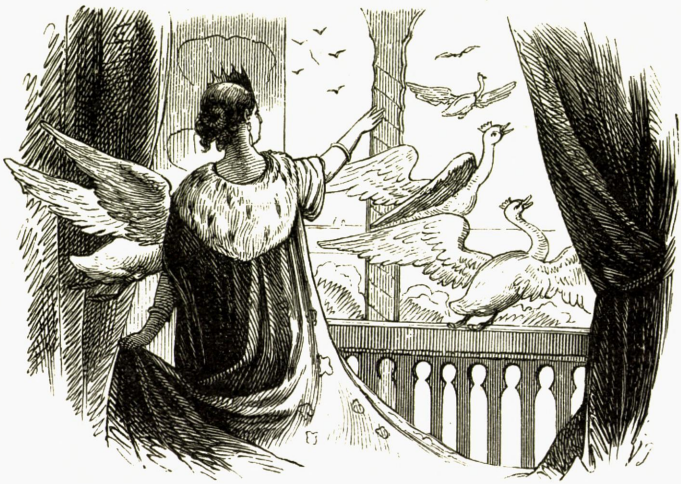

De vilde Svaner.

LANGT borte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prinser vare de, gik i Skole med Stjerne paa Brystet og Sabel ved Siden; de skrev paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste lige saa godt udenad som indeni, man kunde straks høre, at de vare Prinser. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af Spejlglas og havde en Billedbog, der var købt for det halve Kongerige.

Oh, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive.

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele Slottet var der stor Stads, og saa legede Børnene: komme fremmede; men i Stedet for, at de ellers fik alle de Kager og stegte Æbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun

Sand i en Tekop og sagde, at de kunde lade, som om det var noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saa meget om de stakkels Prinser, at han slet ikke brød sig mere om dem.

»Flyv I ud i Verden og skøt jer selv!« sagde den onde Dronning, »flyv som store Fugle uden Stemme!« men hun kunde dog ikke gøre det saa slemt, som hun gerne vilde, de bleve elleve dejlige vilde Svaner. Med et underligt Skrig fløj de ud af Slotsvinduerne hen over Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laa og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, drejede med deres lange Halse og slog med Vingerne, men ingen hørte eller saa det; de maatte igen af Sted, højt op mod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der fløj de ud i en stor, mørk Skov, der strakte sig lige ned til Stranden.

Den stakkels lille Elisa stod i Bondens Stue og legede med et grønt Blad, andet Legetøj havde hun ikke; og hun stak et Hul i Bladet, kiggede derigennem op paa Solen, og da var det, ligesom om hun saa sine Brødres klare Øjne, og hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gik ligesom den anden. Blæste Vinden gennem de store Rosenhækker uden for Huset, da hviskede den til Roserne: »Hvo kan være smukkere end I?« men Roserne rystede med Hovedet og sagde: »Det er Elisa!« Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene og sagde til Bogen: »Hvo kan være frommere end du?« — »Det er Elisa!« sagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saa, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadefuld; gerne havde hun forvandlet hende til en vild

Svane, ligesom Brødrene, men det turde hun ikke straks, da jo Kongen vilde se sin Datter.

I den tidlige Morgen gik Dronningen ind i Badet, det var bygget af Marmor og smykket med bløde Hynder og de dejligste Tæpper, og hun tog tre Skruptudser, kyssede paa dem og sagde til den ene: »Sæt dig paa Elisas Hoved, naar hun kommer i Badet, at hun kan blive dorsk som du! Sæt dig paa hendes Pande,« sagde hun til den anden, »at hun kan blive styg som du, saa at hendes Fader ikke kender hende! Hvil ved hendes Hjerte,« hviskede hun til den tredie, »lad hende faa et ondt Sind, at hun kan have Pine deraf!« Saa satte hun Skruptudserne ud i det klare Vand, der straks fik en grønlig Farve, kaldte paa Elisa, klædte hende af og lod hende stige ned i Vandet, og idet hun dukkede, satte den ene Skruptudse sig i hendes Haar, den anden paa hendes Pande og den tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke at mærke det; saa snart hun rejste sig op, flød der tre røde Valmuer paa Vandet; havde Dyrene ikke været giftige og kyssede af Heksen, da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men Blomster bleve de dog ved at hvile paa hendes Hoved og ved hendes Hjerte; hun var for from og uskyldig til, at Trolddommen kunde have Magt over hende.

Da den onde Dronning saa det, gned hun hende ind med Valnødsaft, saa hun blev ganske sortbrun, strøg det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det dejlige Haar filtre sig; det var umuligt at kende den smukke Elisa igen.

Da derfor hendes Fader saa hende, blev han ganske forskrækket og sagde, at det var ikke hans Datter; ingen vilde heller kendes ved hende uden Lænkehunden og Svalerne, men de vare fattige Dyr og havde ikke noget at sige.

Da græd den stakkels Elisa og tænkte paa sine elleve Brødre, der alle vare borte. Bedrøvet listede hun sig ud af Slottet, gik hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun følte sig saa bedrøvet og længtes efter sine Brødre, de vare

vist ogsaa, ligesom hun, jagede ud i Verden, dem vilde hun søge at finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven, før Natten faldt paa; hun var kommen rent bort fra Vej og Sti; da lagde hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og hældede sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skinnede, som en grøn Ild, over hundrede Sankt-Hans-Orme; da hun med Haanden sagte rørte ved en af Grenene, faldt de lysende Insekter som Stjerneskud ned til hende.

Hele Natten drømte hun om sine Brødre; de legede igen som Børn, skrev med Diamantgriffel paa Guldtavle og saa i den dejlige Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men paa Tavlen skrev de ikke, som før, kun Nuller og Streger, nej, de dristigste Bedrifter, de havde udført, alt, hvad de havde oplevet og set; og i Billedbogen var alt levende, Fuglene sang, og Menneskene gik ud af Bogen og talte til Elisa og hendes Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de straks igen ind, for at der ikke skulde komme Vilderede i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede højt oppe; hun kunde rigtignok ikke se den, de høje Træer bredte deres Grene tæt og fast ud, men Straalerne spillede derude ligesom et viftende Guldflor; der var en Duft af det grønne, og Fuglene vare nær ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet plaske, der var mange store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam, hvor der var den dejligste Sandbund; rigtignok vokste her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Aabning, og her gik Elisa hen til Vandet, der var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes, at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt spejlede sig der hvert Blad, baade det, Solen skinnede igennem, og det, der ganske var i Skygge.

Saa snart hun saa sit eget Ansigt, blev hun ganske forskrækket, saa brunt og fælt var det, men da hun gjorde sin lille Haand vaad og gned Øjne og Pande, skinnede den hvide

Hud frem igen; da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et dejligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igen var klædt og havde flettet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Væld, drak af sin hule Haand og vandrede længere ind i Skoven uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler gro for at mætte den hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, her holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Støtter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Del af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille vissent Blad, der bøjede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at se, ikke en Solstraale kunde trænge igennem de store, tætte Trægrene; de høje Stammer stod saa nær ved hverandre, at naar hun saa ligefrem, var det, som om det ene Bjælkegitter, tæt ved det andet, omsluttede hende; oh, her var en Ensomhed, hun aldrig før havde kendt.

Natten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sankt-Hans-Orm skinnede fra Mosset, bedrøvet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun, at Trægrenene oven over hende gik til Side, og Vor Herre med milde Øjne saa ned paa hende, og smaa Engle tittede frem over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgenen, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel Kone med Bær i sin Kurv, den gamle gav hende nogle af disse. Elisa spurgte, om hun ikke havde set elleve Prinser ride igennem Skoven.

»Nej,« sagde den gamle, »men jeg saa i Gaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svømme ned ad Aaen her tæt ved!«

Og hun førte Elisa et Stykke længere frem til en Skrænt; neden for denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange, bladfulde Grene over imod hverandre,

og hvor de efter deres naturlige Vækst ikke kunde naa sammen, der havde de revet Rødderne løse fra Jorden og hældede ud over Vandet med Grenene flettede i hverandre.

Elisa sagde Farvel til den gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det dejlige Hav laa for den unge Pige; men ikke en Sejler viste sig derude, ikke en Baad var der at se, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde slebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, alt hvad der laa skyllet op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. »Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jævner sig det haarde, jeg vil være lige saa utrættelig! Tak for eders Lærdom, I klare rullende Bølger! engang, det siger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine kære Brødre!«

Paa den opskyllede Tang laa elleve hvide Svanefjer; hun samlede dem i en Buket, der laa Vanddraaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde ingen se. Ensomt var der ved Stranden, men hun følte det ikke; thi Havet frembød en evig Afveksling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferske Indsøer kunne vise i et helt Aar. Kom der en stor, sort Sky, saa var det, som Søen vilde sige: jeg kan ogsaa se mørk ud, og da blæste Vinden, og Bølgerne vendte det hvide ud; men skinnede Skyerne røde, og Vinden sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Brystet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaa ned, saa Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saa ud som et langt, hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Busk; Svanerne satte sig nær ved hende og slog med deres store, hvide Vinger.

Idet Solen var under Vandet, faldt pludselig Svanehammen, og der stod elleve dejlige Prinser, Elisas Brødre. Hun udstødte et højt Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, følte, at det maatte

være dem; og hun sprang i deres Arme, kaldte dem ved Navn, og de bleve saa lyksalige, da de saa og kendte deres lille Søster, der nu var saa stor og dejlig. De lo, og de græd, og snart havde de forstaaet hverandre, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem alle.

»Vi Brødre,« sagde den ældste, »flyve som vilde Svaner, saa længe Solen staar paa Himlen; naar den er nede, faa vi vor menneskelige Skikkelse; derfor maa vi altid ved Solnedgang passe paa at have Hvile for Foden, for flyve vi da oppe mod Skyerne, maa vi, som Mennesker, styrte ned i Dybet. Her bo vi ikke; der ligger et lige saa skønt Land som dette hin Side Søen; men Vejen derhen er lang, det store Hav maa vi over, og der findes ingen Ø paa vor Vej, hvor vi kunne overnatte, kun en ensom lille Klippe rager op midt der ude; den er ej større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaar Søen stærkt, saa sprøjter Vandet højt over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gæste vort kære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun een Gang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædrenehjem, elleve Dage tør vi blive her, flyve hen over denne store Skov, hvorfra vi kunne øjne Slottet, hvor vi bleve fødte, og hvor vor Fader bor, se det høje Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi, Træer og Buske ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste hen over Sletterne, som vi saa det i vor Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle Sange, vi dansede efter som Børn, her er vort Fædreland, her drages vi hen, og her have vi fundet dig, du kære, lille Søster; to Dage endnu tør vi blive her, saa maa vi bort over Havet til et dejligt Land, men som ikke er vort Fædreland; hvorledes faa vi dig med? Vi have hverken Skib eller Baad!«

»Hvorledes skal jeg kunne frelse eder?« sagde Søsteren.

Og de talte sammen næsten den hele Nat, der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevingerne, der susede over hende. Brødrene vare igen forvandlede, og de fløj i store

Kredse og til sidst langt bort, men en af dem, den yngste, blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i hendes Skød, og hun klappede dens hvide Vinger; hele Dagen vare de sammen.

Mod Aften kom de andre tilbage, og da Solen var nede, stod de i deres naturlige Skikkelse.

»I Morgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage før om et helt Aar, men dig kunne vi ikke saaledes forlade! har

du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære dig gennem Skoven, skulde vi da ikke alle have stærke Vinger nok til at flyve med dig over Havet.«

»Ja, tag mig med!« sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Pilebark og de sejge Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem og Brødrene forvandledes til vilde Svaner, greb de i Nettet med deres Næb og fløj højt mod Skyerne med den kære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløj en af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagnede; hun troede endnu at drømme, saa underligt forekom det hende at bæres over Havet, højt gennem Luften. Ved hendes Side laa en Gren med dejlige modne Bær og et Bundt velsmagende Rødder; dem havde den yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemmelig, thi hun kendte, det var ham, som fløj lige over hendes Hoved og skyggede med Vingerne.

De vare saa højt oppe, at det første Skib, de saa under sig, syntes en hvid Maage, der laa paa Vandet. En stor Sky stod bag ved dem, det var et helt Bjerg, og paa den saa Elisa Skyggen af sig selv og af de elleve Svaner, saa kæmpestore fløj de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde set noget før; men alt som Solen steg højere, og Skyen blev længere bag ved dem, forsvandt det svævende Skyggebillede.

Den hele Dag fløj de af Sted som en susende Pil gennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der trak et ondt Vejr op, Aftenen nærmede sig; angest saa Elisa Solen synke, og endnu var ej den ensomme Klippe i Havet at øjne; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ej kom hurtigt nok af Sted; naar Solen var nede, vilde de blive til Mennesker, styrte i Havet og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderste en Bøn til Vor Herre, men

endnu øjnede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere, de stærke Vindpust forkyndte en Storm, Skyerne stod i en eneste stor, truende Bølge, der fast som Bly skød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisas Hjerte bævede; da skød Svanerne nedad saa hastigt, at hun troede at falde; men nu svævede de igen. Solen var halvt nede i Vandet; da først øjnede hun den lille Klippe under sig, den saa ud ikke større, end om det var en Sælhund, der stak Hovedet op af Vandet. Solen sank saa hurtigt; nu var den kun som en Stjerne; da rørte hendes Fod ved den faste Grund, Solen slukkedes lig den sidste Gnist i det brændende Papir; Arm i Arm saa hun Brødrene staa omkring sig; men mere Plads end netop til dem og hende var der heller ikke. Søen slog mod Klippen og gik som en Skylregn hen over dem; Himlen skinnede i en altid flammende Ild, og Slag paa Slag rullede Tordenen; men Søster og Brødre holdt hverandre i Hænderne og sang en Psalme, hvoraf de fik Trøst og Mod.

I Dagningen var Luften ren og stille; saa snart Solen steg, fløj Svanerne med Elisa bort fra Øen. Havet gik endnu stærkt, det saa ud, da de vare højt i Vejret, som om det hvide Skum paa den sortgrønne Sø var Millioner Svaner, der flød paa Vandet.

Da Solen kom højere, saa Elisa foran sig, halvt svømmende i Luften, et Bjergland med skinnende Ismasser paa Fjeldene, og midt derpaa strakte sig et vist milelangt Slot med den ene dristige Søjlegang oven paa den anden; neden for gyngede Palmeskove og Pragtblomster, store som Mølle-hjul. Hun spurgte, om det var Landet, hun skulde til, men Svanerne rystede med Hovedet, thi det, hun saa, var Fata Morganas dejlige, altid omvekslende Skyslot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa stirrede derpaa; da styrtede Bjerge, Skove og Slot sammen, og der stod tyve stolte Kirker, alle hverandre lige, med høje Taarne og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Orgelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu var hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til

en hel Flaade, der sejlede hen under hende; hun saa ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Ja, en evig Afveksling havde hun for Øje, og nu saa hun det virkelige Land, hun skulde til; der rejste sig de dejlige blaa Bjerge, med Cederskove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Fjeldet foran en stor Hule, der var begroet med fine, grønne Slyngplanter; det saa ud, som det var broderede Tæpper.

»Nu skal vi se, hvad du drømmer her i Nat!« sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovekammer.

»Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse eder!« sagde hun; og denne Tanke beskæftigede hende saa levende, hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjælp, ja selv i Søvne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløj højt op i Luften, til Fata Morganas Skyslot, og Feen kom hende i Møde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Kone, der gav hende Bær i Skoven og fortalte hende om Svanerne med Guldkronerne paa.

»Dine Brødre kan frelses!« sagde hun, »men har du Mod og Udholdenhed? Vel er Havet blødere end dine fine Hænder og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre ville føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Kval, du maa udholde. Ser du denne Brændenælde, jeg holder i min Haand? af dette Slags vokse mange rundt om Hulen, hvor du sover; kun de der, og de, som skyde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk dig det; dem maa du plukke, skønt de ville brænde din Hud i Vabler; bryd Nælderne med dine Fødder, da faar du Hør; med den skal du sno og binde elleve Panserskjorter, med lange Ærmer, kast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolddommen løst. Men husk vel paa, at fra det Øjeblik, du begynder dette Arbejde, og lige til det er fuldendt, om der endog gaar Aar imellem, maa du ikke tale; det første Ord, du siger, gaar som en dræbende Dolk i dine Brødres Hjerte; ved din Tunge hænger deres Liv. Mærk dig alt dette!«

Og hun rørte i det samme ved hendes Haand med Næl-

den; den var som en brændende Ild, Elisa vaagnede derved. Det var lys Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laa en Nælde som den, hun havde set i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, takkede Vor Herre og gik ud af Hulen for at begynde paa sit Arbejde.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nælder, de vare som Ild; store Vabler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gerne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kære Brødre. Hun brød hver Nælde med sine nøgne Fødder og snoede den grønne Hør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forskrækkede ved at finde hende saa tavs; de troede, at det var en ny Trolddom af den onde Stedmoder; men da de saa hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smerter, der forsvandt de brændende Vabler.

Natten tilbragte hun med sit Arbejde, thi hun havde ingen Ro, før hun havde frelst de kære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Ensomhed, men aldrig var Tiden fløjet saa hurtig. En Panserskjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske angest; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gø; forskrækket søgte hun ind i Hulen, bandt Nælderne, hun havde samlet og heglet, i et Bundt og satte sig derpaa.

I det samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og straks efter een, og endnu een; de gøede højt, løb tilbage og kom frem igen. Det varede ikke mange Minutter, saa stod alle Jægerne uden for Hulen, og den smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han set en skønnere Pige.

»Hvor er du kommen her, du dejlige Barn!« sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale, det gjaldt hendes Brødres Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde se, hvad hun maatte lide.

»Følg med mig!« sagde han, »her maa du ikke blive!

er du god, som du er smuk, da vil jeg klæde dig i Silke og Fløjl, sætte Guldkronen paa dit Hoved, og du skal bo og bygge i mit rigeste Slot!« — og saa løftede han hende op paa sin Hest; hun græd og vred sine Hænder, men Kongen

sagde: »Jeg vil kun din Lykke! een Gang skal du takke mig derfor!« og saa foer han af Sted mellem Bjergene og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne jog bag efter.

Da Solen gik ned, laa den prægtige Kongestad med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor

store Vandspring plaskede i de høje Marmorsale, hvor Vægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Øjne derfor, hun græd og sørgede; villieløs lod hun Kvinderne iføre sig kongelige Klæder, flette Perler i sit Haar og trække fine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blendende smuk, at Hoffet bøjede sig endnu dybere for hende, og Kongen kaarede hende til sin Brud, skønt Erkebiskoppen rystede med Hovedet og hviskede, at den smukke Skovpige vist var en Heks, hun blendede deres Øjne og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musikken klinge, de kosteligste Retter frembære, de yndigste Piger danse om hende, og hun blev ført gennem duftende Haver ind i prægtige Sale; men ikke et Smil gik over hendes Læber eller frem i hendes Øjne, Sorgen stod der som evig Arv og Eje. Nu aabnede Kongen et lille Kammer tæt ved, hvor hun skulde sove; det var pyntet med kostelige grønne Tæpper og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laa det Bundt Hør, hun havde spundet af Nælderne, og under Loftet hang Panserskjorten, der var strikket færdig; alt dette havde en af Jægerne taget til sig som noget kuriøst.

»Her kan du drømme dig tilbage i dit fordums Hjem!« sagde Kongen. »Her er det Arbejde, som der beskæftigede dig; nu, midt i al din Pragt, vil det more dig at tænke tilbage paa hin Tid.«

Da Elisa saa dette, der laa hendes Hjerte saa nær, spillede et Smil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyssede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte og lod alle Kirkeklokker forkynde Bryllupsfest. Den dejlige, stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hviskede Erkebiskoppen onde Ord i Kongens Øre, men de trængte ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staa, Erkebiskoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Villie den snævre Ring fast ned

over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laa en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo skille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Øjne laa der en dyb Kærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; oh, at hun turde blot betro sig til ham, sige ham sin Lidelse, men stum maatte hun være, stum maatte hun fuldføre sit Værk. Derfor listede hun sig om Natten fra hans Side, gik ind i det lille Lønkammer, der var smykket som Hulen, og hun strikkede den ene Panserskjorte færdig efter den anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke mere Hør.

Paa Kirkegaarden vidste hun, de Nælder groede, som hun skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem; hvorledes skulde hun komme derud.

»Oh, hvad er Smerten i mine Fingre mod den Kval, mit Hjerte lider!« tænkte hun, »jeg maa vove det! Vor Herre vil ikke slaa Haanden af mig!« Med en Hjerteangest, som var det en ond Gerning, hun havde for, listede hun sig i den maaneklare Nat ned i Haven, gik gennem de lange Alleer, ud paa de ensomme Gader hen til Kirkegaarden. Der saa hun, paa en af de bredeste Ligstene sad en Kreds Lamier, hæslige Hekse, de tog deres Pjalter af, som om de vilde bade sig, og saa gravede de med de lange, magre Fingre ned i de friske Grave, tog Ligene frem og aad deres Kød. Elisa maatte dem tæt forbi, og de fæstede deres onde Øjne paa hende, men hun læste sin Bøn, samlede de brændende Nælder og bar dem hjem til Slottet.

Kun et eneste Menneske havde set hende, Erkebiskoppen, han var oppe, naar de andre sov; nu havde han dog faaet Ret i hvad han mente: at det ikke var, som det skulde være med Dronningen; hun var en Heks, derfor havde hun bedaaret Kongen og det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde set, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans Tunge, rystede de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet,

som om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig; men Erkebiskoppen lagde det anderledes ud, mente, at de vidnede imod hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Tvivl i sit Hjerte; og han lod, som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Øjne, han mærkede, hvorledes Elisa stod op, og hver Nat gentog hun dette, og hver Gang fulgte han sagte efter og saa, at hun forsvandt i sit Lønkammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saa det, men begreb ikke hvorfor, men det ængstede hende, og hvad led hun ikke i sit Hjerte for Brødrene; paa det kongelige Fløjl og Purpur randt hendes salte Taarer, de laa der som glimrende Diamanter, og alle, som saa den rige Pragt, ønskede at være Dronning. Snart var hun imidlertid til Ende med sit Arbejde, kun een Panserskjorte manglede endnu; men Hør havde hun heller ikke mer og ikke en eneste Nælde. Een Gang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandfulde. Hun tænkte med Angest paa den ensomme Vandring og paa de skrækkelige Lamier; men hendes Villie var fast som hendes Tillid til Vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erkebiskoppen fulgte efter, de saa hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden, og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde set dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

»Folket maa dømme hende!« sagde han, og Folket dømte: »Hun skal brændes i de røde Luer!«

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Hul, hvor Vinden peb ind ad det gitrede Vindue; i Stedet for Fløjl og Silke gav de hende det Bundt Nælder, hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde, brændende Panserskjorter, hun havde strikket, skulde være Dyne og Tæppe, men intet kærere kunde de skænke hende, hun tog igen fat paa sit Arbejde og bad til sin Gud.

Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et kærligt Ord.

Da susede mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede højt af Glæde, skønt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste, hun havde at leve i; men nu var jo Arbejdet ogsaa næsten fuldført, og hendes Brødre vare her.

Erkebiskoppen kom for at være den sidste Time hos hende, det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blik og Miner, at han vilde gaa; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbejde, ellers var alt til Unytte, alt — Smerte, Taarer og de søvnløse Nætter; Erkebiskoppen gik bort med onde Ord imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbejde.

De smaa Mus løb paa Gulvet, de slæbte Nælderne hen for hendes Fødder for dog at hjælpe lidt, og Droslen satte sig ved Vinduets Gitter og sang den hele Nat, saa lystigt den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Time vilde Solen komme op, da stod de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke ske, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bad, de truede, Vagten kom, ja selv Kongen traadte ud og spurgte, hvad det betydede; da kom Solen i det samme op, og der var ingen Brødre at se, men hen over Slottet fløj elleve vilde Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde se Heksen blive brændt. En ussel Hest trak Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa af groft Sækketøj; hendes dejlige lange Haar hang løst om det smukke Hoved, hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Fingrene snoede den grønne Hør; selv paa Vejen til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbejde, de ti Panserskjorter laa ved hendes Fødder, den ellevte strikkede hun paa; Pøbelen forhaanede hende.

»Se til Heksen, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog

har hun i Haanden, nej, sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!«

Og de trængte alle ind paa hende og vilde sønderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og slog med deres store Vinger. Da veg Hoben forfærdet til Side.

»Det er et Tegn fra Himlen! hun er vist uskyldig!« hviskede mange, men de vovede ikke højt at sige det.

Nu greb Bødlen hende ved Haanden, da kastede hun i Hast de elleve Skjorter over Svanerne, og der stod elleve

dejlige Prinser, men den yngste havde en Svanevinge i Stedet for sin ene Arm, thi der manglede et Ærme i hans Panserskjorte, det havde hun ikke faaet færdigt.

»Nu tør jeg tale!« sagde hun, »jeg er uskyldig!«

Og Folket, som saa, hvad der var sket, bøjede sig for hende som for en Helgeninde, men hun sank livløs i Brødrenes Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

»Ja, uskyldig er hun!« sagde den ældste Broder, og nu fortalte han alt, hvad der var sket, og medens han talte, udbredte sig en Duft som af Millioner Roser, thi hvert Brænde-

stykke i Baalet havde slaaet Rødder og skudt Grene; der stod en duftende Hæk, saa høj og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyste som en Stjerne; den brød Kongen, satte den paa Elisas Bryst, da vaagnede hun med Fred og Lyksalighed i sit Hjerte.

Og alle Kirkeklokker ringede af sig selv, og Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryllupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen Konge havde set det.